

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Ai tăi suntem.

„Nu pentru lume mă rog,
ci pentru aceștia, pe cari mi
i-ai dat mie, căci ai tăi sunt.”
Ioan XVII—9.

Dulcele Mântuitor înainte de a termina munca răscumpărării neamului omenesc prin moartea și învierea sa, parcă a vrut să facă testament prin care să-l încredințeze Tatălui ceresc. Să ne închipuim pe dumnezeiescul nostru Răscumpărător, cu ochii săi blânzi ridicați la cer, cum se roagă pentru noi.

„Părinte, venit-a ceasul, preamărește pe Fiul tău ca și Fiul tău să te preamărească pe tine: precum i-ai dat lui putere peste tot trupul, ca la toți, pe cari i-ai dat lui, să le dea viață veșnică.

Și aceasta este viața cea veșnică: să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat și pe care l'ai trimis. pe Isus Hristos.

Eu te-am preamărit pe pământ, lucrul care mi-ai dat să-l fac l'am sfârșit. Și acum preamărește-mă, tu Părinte, la tine însuși, cu

mărirea, care am avut-o la tine mai înainte până a nu fi lumea.

Arătat-am numele tău oamenilor, cari mi-i-ai dat mie din lume. Ai tăi erau, și mie mi i-ai dat, și cuvântul tău l'au păzit. Acum au cunoscut, cumcă toate, câte mi le-ai dat mie, dela tine sunt, pentrucă le-am dat lor cuvintele, cari tu mi le-ai dat; și ei le-au primit, și au cunoscut adevărat, că dela tine am ieșit, și au crezut, că tu m'ai trimis.

Eu pentru aceștia mă rog: nu pentru lume mă rog, ci pentru aceștia, pe cari mi i-ai dat mie, căci ai tăi sunt. Și ale mele toate ale tale sunt, și ale tale ale mele: și m'am preamărit întru dânși. Și de-acum nu mai sunt în lume: iar aceștia în lume sunt, și eu la tine viu. Părinte Sfinte, păzește întru numele tău pe cei cari mi i-ai dat mie, ca să fie una, precum și noi. Când eram cu ei în lume, eu îi păziam pe ei întru numele tău. Pe cari i-ai dat mie, i-am păzit; și nici unul dintr'înșii nu a pierit, fără numai fiul

pierzării, ca să se plinească scriptura. Iară acum la tine viu și acestea le grăesc în lume, ca să aibă bucuria mea deplin întru sine...“

Nu putem să citim această evanghelie fără adâncă reculegere și emoție. Căci din cuvintele neînchipuit de sublime ale Dumnezeului-Om se revarsă spre noi marea iubirii. Și iubirea aceasta ne-a dat nouă viață veșnică, căci ne-a făcut cunoscut pe singurul Dumnezeu și pe Fiul său trimisul Lui. Și Isus ne-a arătat numele Domnului, nouă, care suntem ai Lui, căci Tatăl ne-a dat Lui. Înainte de venirea Mântuitorului oamenii au dibuit în întuneric, dar El ne-a spus pentru totdeauna, că toate câte le are, dela Tatăl le are și ca un sol ceresc cuvintele dela Tatăl date Lui ni le-a dat în toată frumusețea lor, așa că a trebuit să-l cunoaștem, că dela Tatăl a ieșit.

Și înainte de despărțire, dar nu de despărțire, căci aceasta e imposibilă, căci *Isus trăiește în noi, care suntem ai Lui*, dar înainte

de ce ar deveni invizibil ochilor noștri trupești, cași cum ar purta frică pentru noi îi amintește Tatălui că noi, pe care Tatăl ne-a dat Lui, suntem și ai Aceluia. Și-l roagă, ca să ne păzească, ca să fim una, precum și El e una cu Tatăl.

Și iubirea lui Isus nici nu se oprește, ci cere dela Tatăl ca să ne dăruiască bucuria care a simțit-o Inimă Lui de Om-Dumnezeu. Cât de mare fericire de a simți că suntem ai Tatălui ceresc! Că am fost recomandați în grija Lui chiar de Dumnezeu-Fiul! Dar ca fericirea aceasta să fie și mai mare suntem și ai Fiului, care prin sângele Lui ne-a răscumpărat din mâinile deavotului. Dar înainte de aceasta Tatăl ne-a dat Lui, ca să *avem în El: protector, mângăietor, exemplu, far luminos și ideal etern.*

O. Doamne Isuse, ajută-ne ca din protector, mângăietor, exemplu, far luminos și ideal etern ce ești, să nu trebuiască să devii *judcător nepărtinitor și îngrijorător.* Căci ai tăi suntem...

Dr. Irina Berinde.

Perspective de viitor

Noi, ca fii ai Bisericii catolice, fără îndoială suntem în posesiunea adevărului religios.

În dragostea fără de margini care o avem pentru Neam, sufletele noastre simt dorul pu-

ternic, ca să-i vedem pe toți cei de un sânge și de o limbă cu noi în posesiunea acestui adevăr. Neamul nostru, prin aceasta, fără îndoială ar ajunge la o preamărire de care îl ținem vrednic.

Lucrul însă nu este ușor. Cere prea multă răbdare, prea mult suflet și în special prea multă prudență. Căci noi nu vrem să fim înțeleși în acel sens, că am vrea să producem disensiuni între fiii Neamului, pentru propria mărire; nu vrem să facem tulburări în mijlocul satelor liniștite ale fraților, azi de altă concepție și nu vrem să fim mari, ci mici de tot, necunoscuți de nimeni și răsplătiți numai de conștiința faptei bune și a Celui ce judecă după gândurile oamenilor.

Am fi mincinoși, dacă am tăgădui, că în momentele de meditație asupra viitorului acestui Neam, tuturora celor mici și celor mari ne vin aceste idei, pe care ni se pare că le desprindem din glasul încă înăbușit de sgura unui trecut care nu era numai al nostru: glasul sângelui, dornic de viață și lumină care ne-a fost înfocată.

Gândul trăiește și în sufletul multor ortodocși, Cunoaștem profesori universitari, cari mai mult ori mai puțin clar își trădează aceste gânduri. Cunoaștem preoți de mare valoare și învățați cari cu oarecare gelozie privesc spre cele înfăptuite în spiritul bisericii epusului. Mai nou a apărut, în sânul bisericii ortodoxe, chiar o revistă — dovadă că ideea prin-de rădăcini — pentru propaga-

rea acestei idei cu titlul „Unirea noastră,” ce apare în Basarabia.

Această Biserică Unită cu a tuturor Românilor ar fi o biserică vie, capabilă de luptă și de rezistență față de orice dușmani; ar fi un adevărat izvor de haruri sfințitoare de suflete și un organ de cultură propriu — ca nimic altceva — să ridice splendoarea Neamului care a îmbrățișat-o.

Nimeni n'ar putea să spună că n'am avea într'însa totodată și apărătoarea naționalismului celui mai genuin. Cine-și aduce aminte de atitudinea unui cardinal Marcier din Bruxeles, în timpul războiului, va trebui să recunoască faptul că cel mai demn naționalism se imbină totdeauna cu cel mai viu catolicism.

Tatăl Nostru.

În înălțimi — între fășiile de nori s'au deschis făcliile mici ale cerului: stelele. Mulțimea s'a depărtat ca roiul de albine și totul s'a liniștit. Credincioșii și cei ce numai din curiozitate au venit, sănătoși și schilavi s'au dus la odihnă în satele, orașele și casele singuratică din jurul lacului Genezaret.

Jos pe pământ, resturi de fân și paie arătau locul de odihnă a străinilor adunați din mari depărtări. Pe stâlpii albi — ridicați în tufișul tăcut — vreo-câțiva huhurezi dormitau, cu ochii mari, deschiși.

Lângă tufiș — ca și o placă

de argint — strălucea o mică apă, un mic lac. În umbra sălcilor de pe mal lebede cu gâturi întinse înotau, plecându-și capul pe oglinda apei.

În fața minelor de metal trecea un număr oareșcareva de oameni, între ei conducătorul corului din Ierusalim, cu cântăreți și cântărețe. Cântau imnuri de preamărire și gurile goale ale minelor înghițau și redădeau glasurile sonore, ca un echou cristalin. Glas de cântec însoțea călătorii, cași sunetul argintiu al văilor pe cel răătăcitor.

Pe încetul au rămas glasurile sonore și liniște mare s'a întins preste tot. Pe coasta ierboasă a dealului, în gura unei peșteri doisprezece bărbați ședea pe pietri acoperite de mușchi. Hainele lor aspre au semănat cu coaja copacului tinăr, capul lor era gol și picioarele fără încălțăminte.

Unul avea păr mare și negru deasupra frunții arse de soare, cași aripa corbului, altul avea păr și barbă galbenă, cași coama leului. Al treilea avea părul des și creț, ca lâna mielului, părul celui de al patrulea era lins și brun. Numai capul celui mai tinăr era acoperit cu bucle aurii și trăsăturile feții semăneau mult cu trăsăturile copiilor. Capul celui care ședea lângă el era roșu ca macul și și barba lui sclipea ca arama. Pe fruntea-i lată avea o pată cenușie, cași umbra unei mâini fărădelege sau ca cenușa părerii de rău.

Între cei doisprezece a stat un om înalt în haine albe ca

zăpada. Păru-i bogat îi șerpuia pe umeri, iar în ochii lui ridicați în sus, se reoglindeau stелеle. Pe fruntea-i albă strălucea pacea și curățenia. De pe fața lui scoboară în inimi bunătațe și iubire, cași lumină și căldură dătătoare de viață pe pământul pustiu.

Ochii celor doisprezece erau ațintiți asupra Lui. Dar El, — cași de altă dată, — după ce a sfârșit de a mai învăța poporul și a vindeca bolnavii, s'a retras în singurătatea pustiei, ca să petreacă noaptea în rugăciune. El cu pași domoli s'a scoborât pe costiș și s'a depărțat cătră lacul Genezaretului. Sara pe încetul a ascuns silueta Lui albă.

Cei doisprezece au rămas singuri. Tăcuși s'au ridicat și au început a aduna ierburi și crengi uscate, au aprins focul și au șezut în jurul lui. Limbile de foc fâlăiau și fumul se înălța cătră vârful dealului. Trei dintre ei au deslegat traista din spate. Au pus la îndămână oala cu lapte de capră și străișile pline cu boabe de grâu prăjite. Alții, trei pești uscați și pâine de orz, iar alții faguri de miere și cei din urmă masline și smochine au așezat pe fărufurii de lut. Cei doisprezece au mâncat și și-au potolit setea, pe urmă și-au așezat traistele sub cap și s'au culcat pe pământul gol.

Tăcuși se uitau la înălțimi. Cerul se uita la ei cu mii de ochi de stеле. De cătră podiș se auzea urletul fiarelor. De pe costiș se rostogoleau pietrii mici, în urma picioarelor ușoare ale caprelor sălbatice.

La un moment suspin greu se ridică în noaptea mută. Fiul lui Iona din Betsaida, care se chema Simon, dar pe care Dl. l'a botezat de Petru, se ridică.

— Dormiți? — întreabă el.
— Nu dormim — răspund cei doisprezece. — Gândurile mele sunt la Domnul Nostru — spuse Petru. Ați văzut toți ce-a făcut. A deschis ochii orbului ca să vadă și a deslegat limba mulțului să-l poată preamări pe Tatăl.

Andrei, fratele lui Petru, și-a ridicat capul de pe piatră. — Bine zici frate! Și sufletul meu este la El. Că așa este, sub sarcina mizeriei sufletul și inima se îngreunează, cași ochiul copilului somnuros, dar El o ușurează cu darul păcii.

Filip, pescarul din Betsaida, și-a răzâmat capul pe coate. — Așa-i cum spui. Cei desnădăduiși la El vin în haina cernită a năcazului și El îi îmbracă cu vâlul alb al mângăierii.

Natanail, chananineanul, care se numește Vartolomeu, a dres focul scăzut. — Fără de El ar fi focuri stinse, dar El a aprins în ei flacăra cerească a credinții.

Tomă, geamânul, a netezit cu palma iarba umedă. — Cu roua cerească a cuvântului stropește pe aceia, cari însătoșează după dreptate.

Simion, din Chana, și-a împletit mâinile pe piept. — Merg în fața lui ca pahare goale și El îi umple cu balsamul iubirii.

Iacob, cel tinăr, care era rudenia Dlui s'a aplecat peste foc. — Vin la El arși de căr-

bunele pocăinței și El îi umple cu har.

Taddeus, fratele lui Iacob a arătat în sus. — Acelora, cari vreau să se înalțe la cer, le dă aripi.

Matei, care era vameș, a arătat cătră cărările întunecoase, pe cari s'a depărtat poporul. — Sarcina grea a suferințelor o ridică de pe spatele lor, și el le poartă.

Celalalt Iacob, care împreună cu Ioan s'a numit Bonaerges sau fiul tunetului și a ridicat capul. S'a uitat cătră peștera, unde mulți îndrăciți și leproși s'au ascuns și zice: — rumpe de pe ei lanțul boalelor.

Iuda Iscarioteanul și-a închis ochii întunecați și cu glas răgușit a zis: — Suflă de pe ei umbra păcatului și pecetea infamiei o șterge de pe fruntea lor.

Ioan, pescarul, s'a ridicat. Și-a scuturat părul auriu, și-a întins mâinile și cu glasul său pătrunzător striga: — Cu bucurie zboară cătră el tot sufletul, cași aripa porumbului, pentru că bunătatea lui îmbrățișează toate, cași cucurbeul bolta cerului.

Cei 12 au tăcut. Luna s'a ridicat sus pe cer. Glasuri argintii se ridicau la ei de pe apă. Cași cum noaptea ar fi cântat. Pasărilor, care dormeau între crengi, s'au ascuns în somnul lor sub aripile nopții și ciripit răspundea cântecului nopții.

Cei doisprezece înduioșați ascultau cântecul nopții, apoi cu încetul și-au plecat capul pe piatra verde de mușchi. Și fluturi, țesuți din razele lunii, ale somnului se odihneau pe ochii închși.

Luna s'a lăsat după dealuri. Stelele pe rând s'au stins. Noaptea a trecut cătră apus, purfând după sine vălu-i negru impestrițat cu stele. De cătră răsărit au eșit din camera lor slujnicuțele soarelui — zorile.

Cei doisprezece ședeau pe pietrii așteptând. Toma Sirianul zise: — Maran Atha, Domnul vine. Cei doisprezece s'au ridicat. De cătră șes pe încetul s'a apropiat silueta albă a lui Isus. Inima celor doisprezece a tresăltat. Au simțit, că ar trebui să zică, rugăcuni de mulțumită, că ar trebui să se roage pentru

ajutor și mângăiere. Au căutat cuvinte, ca să îmbrace în haina cuvântului tot ce cer cu încredere iubitoare și cu nădejde dela Tatăl.

Dar limba lor era legată și n'au găsit cuvintele mântuitoare.

Isus a ajuns pe coastă. Ochii săi văzători au cercetat fețele palide. — Ce vreți să vă fac vouă? întreabă El cu blândețe. — Doamne învață-ne să ne rugăm. — Și glasul lui Isus la moment se aude: — Tatăl nostru, carele ești în cer, sfințescă-se numele Tău. Vie împărăția Ta, fie voia Ta precum în cer, așa și pe pământ. — Isus și-a plecat ochii în jos, pe cele douăsprezece capete și a continuat: — Pâinea noastră cea de toate zilele dă ni-o nouă astăzi.

Apoi ochii lui Isus triști s'au odihnit pe capul lui Iuda.

— Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pre noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău. Amin.

Douăsprezece fețe s'au luminat de bucurie. Numai capul roșu al lui Iuda a fost învăluit cu totul de vălul răutății.

Soarele strălucitor s'a ridicat și miile de picături de rouă s'au uscat, ca și lacrimile celor ce-au găsit mângăiere.

Trad.

Mismar.

Calendar săptămânal.

28 Maiu — 3 Iunie 1933.

28. Dumineca SS. 318 Părinți dela Niceea (Ap. Fapt. 20, 16 Ev. Ioan 17, 1.) C. Nichita †814
 29. Luni M. Teodosia †318
 30. Marți P. Isachia † 383
 31. Miercuri Ap. Ermia
 1. Joi M. Iustin † 167
 2. Vineri P. Nichifor †828
 3. Sâmbătă M. Lucian.

